

Ens ha arribat

L'ingrés de Blesa

Miguel Blesa, expresident de Caja Madrid, va ser tancat al mòdul d'ingrés de Soto del Real pel convenciment dels seus advocats que només hi romandria 24 hores al recinte.

Any Salvador Espriu

Què és la veritat? Vidre llançat, esmicolat, als quatre vents de la ciutat, trossos de fang molt trepitjat

La columna

Narcís-Jordi Aragó

El profeta Deulofeu

Segons informava aquest mateix diari, un grup de joves músics, d'aquests que ara proliferen amb èxit, va dedicar un concert a la memòria d'Alexandre Deulofeu (l'Armentera, 1093-Figueres, 1978). És una gran notícia que les noves generacions rescatin el científic empordanès de l'ostracisme a què el van abocar els seus coetanis de les acadèmies oficials i dels cercles del poder cultural dominant. Puc donar fe del menyspreu amb què alguns historiadors titulats em van parlar d'ell quan vam publicar un article seu a Presència, després d'una trobada a la petita cabana de fusta que s'havia construït ell mateix a Ordís i on anava cada tarda a conrear l'hort i a tocar el violí.

Químic, físic, farmacèutic, d'una perso-

L'imperi espanyol té data de caducitat: l'any 2029

nalitat complexa i d'una erudició aclaparadora, Deulofeu ja havia escrit llavors vuit volums de la seva *Matemàtica de la història*, amb una enlluernadora teoria: les societats humanes evolucionen segons uns processos biològics perfectes –neixen, creixen, maduren, decauen i moren durant un període de 5.100 anys, bo i passant per grans fases de creixement, plenitud i desintegració. D'acord amb aquests principis, Deulofeu feia afirmacions agosarades que el temps no ha fet més que confirmar: l'URSS desapareix ràpidament com a potència mundial en la dècada del 2000, els Estats Units sofriran un catàstrofe espantosa, Alemanya serà la nova mestressa d'Europa... Llegida ara, sota l'ombra de Merkel, la profecia del savi empordanès és esborronadora: "A partir de l'any 2000, l'hegemonia d'Alemanya s'estendrà per tota l'Europa mediterrània occidental i sotmetrà els pobles a un nou règim de servitud."

Sostenia també que l'imperi espanyol tenia com a data de caducitat l'any 2029, moment en què "s'acabarà la imposició unitària i es transformarà en una confederació de petites comunitats". Patrícia Gabancho explica què va fer el dia en què ella li va preguntar si Catalunya seria independent: "Va agafar un tovalló de paper, va tragar les seves corbes [...], va restar en silenci uns minuts mirant el paper fixament [...] «El 2017», va dir, seriós, sense afegir cap més mot."

A veure si aquest cop també l'encertarà.

Les cares de la notícia

+

PRES. EN FUNCIONS DE L'ANC

Carme Forcadell

Amb el suport de les bases

L'Assemblea Nacional Catalana ha celebrat eleccions aquest cap de setmana i l'actual presidenta en funcions ha estat qui ha rebut més suport per repetir en el secretariat. Aquest resultat valora la bona tasca realitzada i reforça la seva aspiració a ser reelegida la setmana que ve com a presidenta.

-

DELEGADA D'ESpanyA

M. de Llanos de Luna

Perseguint la sobirania

Catalunya defensa la seva sobirania i la delegada d'Espanya no té altra feina que negar-la i perseguir els que l'exerceixen. Li és igual si és tema de banderes, de declaracions polítiques o d'impostos. La seva denúncia a Vic per haver pagat a l'Agència Tributària Catalana és molt més simbòlica que eficaç.

+

TENNISTA

Rafa Nadal

L'esport fet exemple

La carrera de Rafa Nadal ja és per emmarcar, perquè és el millor tennista de la història sobre terra batuda i l'únic que ha guanyat 8 cops a Roland Garros o a cap altre Grand Slam. Però el vuitè arriba després de set mesos retirat per una lesió i d'un esforç majúscul per tornar al màxim nivell. És un exemple.

+

CUINER

Ferran Adrià

Solidaritat al punt

L'actuació que va muntar ahir a l'Auditori de Barcelona amb els germans Roca, la Ruscalleda i altres grans cuiners del país i el seu doble al Polònia en benefici del Casal dels Infants és una altra iniciativa digna d'elogi d'algú que ha estat notícia per haver fet el cim en la seva professió i ara ho és per la seva solidaritat.

Ara torno

Sensibilitat

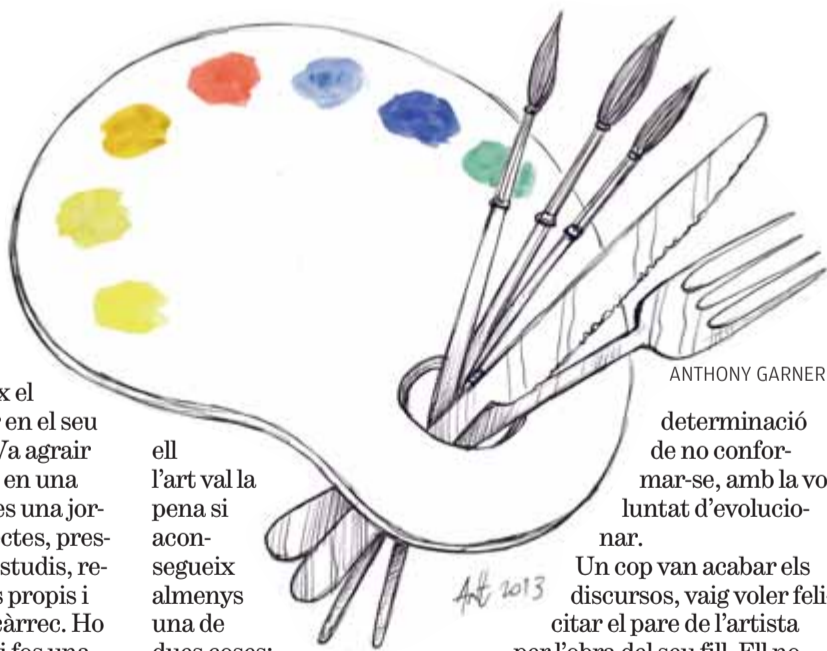

Pep Riera

No deu ser el més habitual que un conseller de la Generalitat acabi la seva jornada en una galeria d'art. Bé, el conseller de Cultura potser sí, perquè forma part del seu negociat. Però em costa imaginar-m'ho del de Treball o del d'Interior o... No tant per les persones que ara puguin ocupar el càrrec, sinó perquè me'ls imagino tot el dia atrafegats amb la seva matèria. Podria ser el cas també del conseller de Territori i Sostenibilitat. Però resulta que en l'actualitat el conseller és Santi Vila, que ja es veu per la manera que té d'explicar-se i d'exercir el càrrec que surt d'un motlle nou de fer consellers. Aquest dijous Santi Vila va ser a la inauguració de l'exposició del

pintor saltenc Joan Mateu a la galeria El Quatre de Barcelona. I si he començat dient el que he dit és perquè va ser ell mateix el que ho va remarcar en el seu discurs inaugural. Va agrair haver pogut acabar en una exposició de quadres una jornada plena de projectes, suposats, plànols, estudis, reunions i altres afers propis i quotidians del seu càrrec. Ho va dir, a més, com si fos una cosa saludable i com si s'estigués dirigint als seus col·legues de consell executiu per receptar-los tancar la seva rutina diària amb una activitat que els tragués de la seva feixuga realitat i els transportés al terreny de la sensibilitat artística.

La veritat és que el conseller Vila va triar una bona mostra per poder parlar de sensibilitat. Va dir que per a

ANTHONY GARNER

ell l'art val la pena si aconseguix almenys una de dues coses:

fer-te pensar o transmetre't bellesa, emoció. També va parlar de la capacitat de partir de temes tan locals com, en el cas d'en Joan Mateu, el jardí de casa per aconseguir obres de sensibilitat universal, sense fronteres. I va fer de polític quan ho va portar al terreny de la crisi actual: ens calen joves com en Joan Mateu que posin el seu talent al servei de la innovació, amb la

determinació de no conformar-se, amb la voluntat d'evolucionar.

Un cop van acabar els discursos, vaig voler felicitar el pare de l'artista per l'obra del seu fill. Ell no podia amagar l'orgull de pare, però també va reconèixer que pateix pel fill i que li agradaria que tingués una feina més convencional que li proporcionés un sou segur.

Me'n vaig anar a casa pensant que no sé si tots som tan duals per necessitat o simplement perquè la vida és així. I amb la sensació d'haver alimentat l'esperit, però també amb ganes de sopar.